

GEESTELIJKE GENEZING EN DE VERSCHILLENDE MOGELIJKHEDEN

20-03-1961

Onder geestelijke genezing verstaan wij, zoals u bekend is, het totaal van de inwerkingen die langs geestelijke weg op het menselijk lichaam kunnen worden veroorzaakt.

Dit is een zeer grote reeks van mogelijkheden, die kunnen worden toegepast door een stoffelijke tussenpersoon, die men dan wel geestelijk genezer noemt, ofschoon hij in de stof is. Daarnaast kennen wij de directe geestelijke genezing, waarbij de geest zelf ingrijpt; en dan nog de z.g. gerichte geestelijke genezing, die uitgaat van gedachteconcentratie en bijstand, dus op aarde. Onder die laatste groep valt ook de gebedsgenezing.

Nu weet ik wel, dat over deze genezing heel wat valt te praten. Allereerst rijst natuurlijk de vraag, is een dergelijke genezing een feitelijke genezing? Want in hoeverre hebben we hier te maken met de soma (het lichaam), in hoeverre is het een zuiver psychisch effect.

In de eerste plaats kan worden gesteld, dat de geestelijke genezing voor een deel wordt bewerkstelligd door de mens zelf.

In de tweede plaats, dat het beheersen van bepaalde lichaamsreacties door buitenstaanders in staat is ook in het lichaam genezing tot stand te brengen en daarbij zelfs zeer gunstige resultaten te bereiken.

Nu bestaan daarvoor bepaalde technieken die op aarde wel algemeen worden aanvaard.

Ik denk hier b.v. aan een hypnosetechniek, die niet alleen wordt gebruikt om pijn te onderdrukken, maar in sommige gevallen ook om zekere prikkels te geven aan minder werkzame delen van het lichaam. Wat echter de hypnotiseur kan, kan ook langs een andere weg gebeuren. Daarvoor moet u zich eerst voorstellen hoe de zaak precies in elkaar zit.

We hebben bij elke mens te maken met een zenuwstelsel. Dit zenuwstelsel beheerst het merendeel van de functies, of dit nu automatismen zijn of bewuste functies. Elk van deze functies kan door het zenuwstelsel aanmerkelijk worden gewijzigd. Wij kunnen vergrote afscheidingen in het lichaam verkrijgen - b.v. van adrenaline, gewoonlijk veroorzaakt door een schrikreactie - maar in heel veel gevallen kan dit ook eenvoudig door een opwindning van de zenuwen tot stand worden gebracht, zonder dat daarbij een in het denkvermogen liggende schrikreactie optreedt.

Wij onderscheiden dan ook bij de geestelijke genezing de volgende werkingen:

Ten eerste: zuiver psychische werkingen. Hierbij wordt ten hoogste levenskracht toegevoerd, verder echter niets dan de gedachte dat de genezing mogelijk is, dat de genezing onderweg is.

Ten tweede: de indirecte somatische behandeling, waarbij dus het lichaam - vaak in een slaaptoestand of in een verlaagde bewustzijnstoestand - zodanig kan worden beïnvloed, dat de mens daardoor b.v. zekere spierreacties gaat versterken of dat hij een bepaald gebruik van de ledematen licht wijzigt. Bewegingscorrectie behoort hier ook toe en kan bij reumatici, niet te ver gaande verlammingen e.d. dikwijls zeer gunstige resultaten geven.

Ten derde kennen wij de directe behandeling. En deze directe behandeling bestaat uit het variëren van de lichaamstemperatuur - ook plaatselijk - daardoor het eventueel aantasten van binnengedrongen vreemde lichamen, bacteriën e.d., het in spanning of trekking brengen van spierweefsels, op een zodanige wijze dat daarin wijzigingen ontstaan, en het toevoeren van verhoogde energie b.v. aan het beendermerg ter verhoging van de bloedproductie en aan bepaalde celdelen, die daardoor versneld worden afgebroken en nieuwe worden opgebouwd.

Ten laatste onderscheiden wij de geestelijke operatie. Het is een woord dat helaas door vele mensen wordt gebruikt en waarvoor ik, alweer helaas, geen goede en even korte vervanging weet. Wanneer de geest operatief ingrijpt, doet zij dit niet als een chirurg. De chirurg neemt met zijn instrumenten een bepaald deel van het weefsel of een orgaan weg. De geest kan dit niet. Zij kan daarin niet eenvoudig gaan snijden en zij kan zelfs via de vierde dimensie maar heel moeilijk zo manipuleren, dat er een heel deel van een orgaan verdwijnt. Toch kunnen wij een reeks van operatieve handelingen verrichten, en wel in de eerste plaats door te werken op zenuwimpulsen.

Stel dat wij te maken hebben met een longaandoening. Het is dan noodzakelijk, dat een deel of het geheel van een bepaalde long tijdelijk wordt stilgelegd. De chirurg kan dat inderdaad (pneumothorax). Maar ook de geest kan dit, en wel door een onderbreking te veroorzaken in die automatische prikkel, welke de ademhalingsbeweging regelt. Hierdoor krijgt de bewuste long rust en het is zelfs mogelijk, omdat het osmotisch proces toch in zekere mate doorgaat, stoffen die zich in deze long bevinden - vaak een serumachtige vloeistof b.v. - langzaam maar zeker door het bloed te doen opnemen en op deze wijze de normale toestand te herstellen.

Dit is mogelijk b.v. bij bepaalde, maar lang niet alle vormen van tuberculose (aantasting door de tuberkelbacil). Een soortgelijk iets is, maar dan ook slechts in zeer beperkte mate, mogelijk bij praktisch elke celaantasting; ook dus in de lever, nier e.d., waarbij wij te doen hebben met een celverzwakking, een celontbinding, maar zelden of nooit wanneer wij te maken hebben met celwoekering.

Wanneer wij te maken krijgen met b.v. kanker, dan kunnen wij niet operatief ingrijpen, omdat de cel zelf (de kankercel) over het algemeen veel vitaler is dan de omringende cellen. Een poging om haar af te snijden zal alleen een versnelde woekering ten gevolge hebben; deze kannibaliseert als het ware dan de omringende cellen. Hier is dus de enige mogelijkheid een inkapseling, die tot stand kan worden gebracht door in versterkte mate bepaalde stoffen aan de omliggende, vaak reeds verzwakte en zieke cellen toe te voeren en tegelijkertijd de zuurstoftoevoer aan de omringende weefsels aanmerkelijk te vergroten. Daardoor krijgen we dan soms een blijvende, soms een tijdelijke stilstand.

Een andere vorm van operatie berust op vibratie. Wanneer zich b.v. niersteen voordoet, kunnen wij onder omstandigheden die niersteen inderdaad vergruizen. Je zou dat kunnen doen met chemicaliën, maar daarover hebben wij niet zo gemakkelijk de beschikking. Zij zouden nl. uit het lichaam moeten worden gehaald, waar ze niet altijd, of niet in voldoende mate aanwezig zijn. Maar als er nu een kramp ontstaat, zoals dikwijls het geval is, een pijnkramp, dan kunnen wij vanuit de geest trachten deze tijdelijk op te heffen. De kramp zelf wordt dan dus niet als pijn ervaren. Gelijktijdig wordt dan een versnelde werking in de nier tot stand gebracht. Deze versnelde werking kunt u vergelijken met een soort spoeling, maar heel fijn. Het gevolg is, dat de steen zelf brokkelig wordt en door een laatste krampbeweging, meestal zo iets als hoest, in zulke kleine deeltjes uiteenvalt, dat ze via de urinekanalen de nier kunnen verlaten.

Moeilijker en gevaarlijker wordt iets dergelijks bij een galsteen. Bij deze galsteen moeten we nl. tot het oplossen van de steen overgaan, omdat anders de onmiddellijke afvoer niet mogelijk is. Een vergruizing van de steen zou ons weinig helpen. Hier probeert men door het veranderen van de eigen afscheiding van de gal, en door het veranderen van de toevoer van stoffen aan de gal, een lichte variant te verkrijgen die de steen enigszins aantast en dus heel langzaam, vaak door de darm- en maaginhoud, afscheidt. Een moeilijke operatie en over het algemeen langdurig.

Eenvoudiger vormen, die ik niet helemaal geestelijke operaties wil noemen, hebben wij b.v. bij het herstellen van pezen. Wanneer een bepaalde weefselband of pees gescheurd of beschadigd is, dan is het soms mogelijk a.h.w. het geheel van dit weefsel te vitaliseren, ofschoon het in feite een soort vlies lijkt. Dan krijgen we eerst een hechting. De zwakke plek wordt dus gelijkmatig versterkt. Het eindresultaat doet een beetje denken aan een beenbreuk, die goed gezet is en die zich hecht. Daar vinden we immers ook op de breuk een versterking, waardoor een tweede breuk juist daar zelden voorkomt. We kunnen dan verder trachten om de cellen daar zover te beïnvloeden, dat ze iets verkorten of iets verlengen. Alleen ten koste van zeer

grote energieën is het echter mogelijk een verlenging van enkele centimeters b.v. tot stand te brengen of een gelijksoortige verkorting.

Vandaar dat het bij een geestelijke genezing, een geestelijke operatie, slechts zelden - en dan alleen met medewerking van een grote menigte mensen, een zeer groot aantal geesten - mogelijk is om b.v. een kort been recht te trekken enz.

Hiermede heb ik dan een overzicht gegeven van wat een geestelijke operatie kan betekenen.

Nu is de geestelijke genezer, dus de mens die het genezingsproces op aarde als bemiddelaar uitvoert, over het algemeen niet geheel in staat aan te voelen en te weten wat hij doet. Sommigen zijn in staat om een redelijke diagnose te stellen. Anderen weten niet eens waar de kwaal zit, maar volstaan met een handenoplegging etc. en slagen er ook in te genezen.

We kunnen hier dus geen vaste wet stellen en nemen eenvoudigheidshalve aan, dat van juiste diagnostiek bij de geestelijke genezer niet altijd, of laten we liever zeggen zelden, sprake zal zijn. Nu moet deze geestelijke genezer dus iets tot stand brengen. Als hij uit zichzelf werkt, dan voert hij alleen zijn eigen vitaliteit aan een mens toe. Het grote bezwaar daarbij is, dat zijn vitaliteit niet altijd geheel past bij die van de ander. Er bestaan nl. verschillen in eigen vibratie, die men zou kunnen vergelijken met de resusfactor van het bloed. Er zijn nu eenmaal bepaalde kleine verschillen waardoor levensenergie niet, of praktisch niet, kan worden opgenomen en in sommige gevallen zelfs een absolute omwenteling en strijd zou kunnen veroorzaken. Eigen energie (levenskracht) kan dus niet altijd worden gebruikt.

De kracht van de geest wèl. Daarbij is het natuurlijk nodig dat zo'n geestelijke genezer zich inderdaad op de geest of de sferen instelt. Dit is voor hem noodzakelijk, omdat hij alleen door deze concentratie een voldoende aanpassing aan zijn patiënt verkrijgt. Wanneer hij nu instraalt zijn er enkele hoofdregels. Die regels zal niet iedereen volgen en ze behoeven zelfs niet door iedereen gevolgd te worden, maar voor de beginner, die niet zeker van zichzelf is, zijn ze ongetwijfeld toch belangrijk genoeg.

De eerste regel is deze: De bron van alle zenuwimpulsen vindt u in het hoofd. En vooral bij de aanzet van de nekwervels heeft u contact met bijna alle zenuwkanalen, die belangrijk zijn.

Dus indien uw bewerking, uw geneesmethode mede het zenuwstelsel gebruikt, is het altijd goed om een bepaald zenuwknoppunt te nemen. Weet u niet precies waar de kwaal ligt, dan gaat u uit van het zenuwknoppunt bij de hoogste nekwervels.

Heeft uw patiënt last in de onderbuik en meent u, dat u daar resultaten kunt behalen als u plaatselijk instraalt, dan zult u dat altijd moeten doen door van de zonnevlecht uit (ook een zenuwknoppunt) te stralen in de richting van de ruggengraat of - als de omstandigheden dit uitwijzen - misschien omgekeerd. Wanneer wij te maken hebben met armen en benen, dus de extremiteiten van het menselijk lichaam, dan zullen we altijd proberen in te stralen in overeenstemming met de bloedsomloop. Dat houdt dus in dat, indien wij aanzetten op het laagste punt (b.v. onder de voetzool), wij ons tweede contactpunt b.v. bij de knie nemen. Altijd wordt gewerkt, als het even kan, in de richting van het hart. Zo kan ook de bloedsomloop, die de drager is van bepaalde soorten van vitaliteit, mede worden gebruikt en zijn wij niet alleen afhankelijk van het zenuwstelsel, dat immers - vooral bij de menselijke extremiteiten - wel eens minder juist functioneert of zelfs hier en daar onderbroken kan zijn.

Nu gaan we dan verder en vragen ons in de eerste plaats af: Wanneer mag ik dus geestelijk genezen; wanneer mag ik in de stof dergelijke krachten gebruiken (handoplegging enz.)? Wettelijk is het, naar ik meen, eigenlijk verboden, tenzij dit natuurlijk volledig gratis, entre-nous, geschiedt en men zich daarbij niet verstout medische adviezen te geven. Nu is dat misschien hier en daar jammer, maar het is begrijpelijk, want een kleine fout, een fout b.v. van 10 milligram in een of ander recept kan voldoende zijn om iets van genezend dodelijk te maken en omgekeerd. De kwestie is dus wel zo: Als wij werken met deze krachten, dan moeten wij dat nooit doen bij een patiënt, die niet onder medisch toezicht staat. Dit om voor jezelf verantwoord te zijn. Ook wanneer een patiënt door de medicus is opgegeven, is het beter dat hij onder controle staat.

In de tweede plaats, wij mogen de patiënt alleen dan helpen, wanneer wij zeker aanvoelen, dat wij iets kunnen doen.

Wij mogen nooit een patiënt zeggen: "Wij gaan u genezen", indien we daarvan niet zeker zijn. Wij mogen evenmin zeggen: "Nu ja, we zullen u een beetje kracht geven", wanneer ons doel is te genezen. Juist door de patiënt het doel van de behandeling mede te delen krijgen wij over het algemeen mentaal het juiste antwoord en wordt de juiste trilling veroorzaakt, waardoor men dus met zo iemand veel beter kan werken.

In de derde plaats, het heeft geen zin een genezing te beginnen door instraling etc., als er niet eerst een zeker contact tussen genezer en patiënt bestaat.

Neem dus altijd eerst de tijd om een zekere afstemming op elkaar te bereiken. Neem daarnaast even de tijd u even te concentreren op de geestelijke kracht, de helpers, waarmee u wilt werken. Ga bij voorkeur niet uit van bepaalde genezers, meesters of helpers, wanneer u krachten aanroept. Ga uit van de goddelijke kracht tot genezing, die ongetwijfeld mede wordt verpersoonlijkt in de vele figuren, die u als meester, dokter enz. in de geest kent. Houd er rekening mee, dat niet elke behandeling onbeperkt herhaald kan en mag worden. Dat is begrijpelijk. Wanneer u een bepaalde behandeling te veel herhaalt, brengt u daardoor een verandering in het organisme teweeg. Zoals b.v. een bepaalde stof - ik denk b.v. aan nicotine of zo - gewoontevormend kan zijn en bij een plotselinge onthouding onaangenaamheden veroorzaakt.

Wanneer u bij een patiënt te lang door zou gaan met voortdurend maar kracht te geven en te genezen, terwijl die patiënt dus niet meer alleen op zichzelf is aangewezen, komt er een ogenblik dat de patiënt zo zeer aan uw krachten is gewend geraakt, dat deze niet meer zelfstandig tot een energiepeil kan komen, dat voordien nog wel werd bereikt. U maakt dan door uw voortdurende hulp de toestand van de patiënt dus eerder slechter dan beter.

Leer elke behandeling, die tot een gewoonte dreigt te worden, tijdig te onderbreken. Indien een dergelijke onderbreking met het oog op de gezondheidstoestand niet goed mogelijk is, varieer haar dan. Begrijp goed dat de frequentie van behandeling mede afhankelijk is van de kwaal. Je zou kunnen zeggen, wanneer ik iemand elke dag behandel, wordt hij natuurlijk spoediger beter. Maar dit is lang niet altijd waar. Wanneer u hem elke dag behandelt, krijgt u een overlading. Wat gebeurt er met een overladen maag? Zij veroorzaakt onaangenaamheden. Wat gebeurt er met een overladen zenuwstelsel? Het gaat andere uitwegen zoeken.

Wanneer te vaak en te veel kracht wordt gegeven, kan dus een geestelijke genezing het ontstaan van secundaire fouten ten gevolge hebben. Die waren er wel, maar zij waren tot nu toe niet kenbaar en gaan nu de aandacht vragen. Het is dus juist bij geestelijke genezing zaak om precies zoveel te geven, dat de patiënt zich redelijk wel gevoelt.

Dat zijn zo'n paar van die kleine aanwijzingen.

Maar ook psychologisch zijn er aan geestelijke genezing heel wat eigenaardigheden verbonden. Wanneer u als geestelijke genezer naar een zieke toe zou gaan, dan zou u onmiddellijk ontdekken dat deze mens een bepaalde eigen instelling heeft. Het is uw taak om hem terug te brengen tot het normale. Deze mens moet a.h.w. in de normale wereld worden gebracht en gezet. Wanneer de patiënt dus eenzaam is en misschien onnoemelijk veel in zichzelf heeft gebeden en gehoopt en gewerkt, dan heeft het voor u weinig zin om te veel over God te spreken. Begin daarom uw patiënt los te maken door iets te vertellen over de dagelijkse dingen, misschien over de gebeurtenissen buiten. Ga rustig verder en vertel uw patiënt iets van uzelf of van uw werk, maar spreek niet over genezing. Eerst wanneer u zo uw patiënt tot ontspanning hebt gebracht, kunt u - maar dan kort en krachtig - terugkomen op God, desnoods een gebed uitspreken. Dan blijkt dat de ontspanning van de patiënt de aanvaarding van uw krachten of de krachten van de geest zozeer verhoogt, dat een vier- tot tienvoudig resultaat wordt behaald in vergelijking met een onmiddellijke en alleen uit uw eigen denken voortkomende genezende handeling.

Wanneer we te maken hebben met psychisch gestoorden - en dat zijn er heel wat meer dan men zo oppervlakkig zou aannemen - dan staan we ook weer voor een probleem. Elke mens, die door een neurose, psychose enz. enz. gekweld wordt en daaruit een neurotische kwaal overhoudt, moet niet worden benaderd voor de kwaal maar voor de neurose. Daarvoor zou u dus een zeer kundig lekenpsycholoog moeten zijn en dat is lang niet iedereen. Daarom gelden daarvoor de volgende regels: Laat dergelijke mensen rustig uitpraten. Neem ze vooral au sérieux. Onderschat hun klachten niet; laat hen uitklagen. Dit op zichzelf geeft hen vaak een

ontspanning. Maar blijf niet luisteren, nadat uw behandeling is beëindigd. Laat deze mens rustig door klagen en door praten. Onverschillig wat voor een stoffelijk kenbare uiting de neurotische kwaal heeft, altijd beginnen bij de hersens en wel bij voorkeur doorstralen eerst van het voorhoofdchakra naar de bekende aanzet van de nekwervels. Bovendien zo mogelijk de hand even opleggen - dat is vooral voor iemand die gevoelig is - en trachten om de oneffenheden, die men a.h.w. in de aura aanvoelt, langzaam bij te trekken. Wie gevoelig is ontdekt dan dat er tussen de twee helften van de hersenen een verschil van uitstraling bestaat. Onthoud dat het niet uw taak is het zwakste deel te brengen op de intensiteit van het sterke maar om beide in evenwicht te brengen. Heel vaak is juist de fout gelegen daar, waar de uitstraling het sterkst is.

Ga ook als geestelijke genezer nooit uit van het standpunt, dat dit werk heilig is zonder meer. Het klinkt misschien wat vreemd, vooral als het zo uit de geest komt.

Maar op het ogenblik, dat wij stellen dat een bepaald werk of een bepaalde bezigheid heilig is, worden wij dogmatisch. Nu bestaan er geen algemeen geldende dogmata op het gebied van geestelijke genezing. Dit betekent dus, dat u door uw eigen begrip en denken deze dogmata vormt. U zult uw hele wereldbeschouwing en wereldvoorstelling daaraan gaan aanpassen.

Het resultaat is tenslotte, dat u voor veel minder patiënten iets kunt doen, iets kunt betekenen, dan bij een minder dogmatische en meer algemene instelling.

Dit waren dan enkele regels en aanwijzingen voor de geestelijke genezer in de stof.

Het terrein is zo groot, dat ik het vanavond niet helemaal kan bestrijken en dat zult u me ook wel niet kwalijk nemen.

Maar als u b.v. denkt aan het werken van de geest, dan moet u zich ook goed realiseren, dat die geest niet altijd even grote mogelijkheden heeft. Wanneer de geest levenskracht, genezende kracht, genezende vibratie enz. tracht af te geven, dan moet zij dit vaak doen door middel van de atmosfeer. Een statische lading in de atmosfeer (b.v. vóór een onweer) kan voor sommige patiënten gunstig, voor anderen absoluut nadelig zijn. Het maakt in het ene geval een redelijke overdracht nog juist mogelijk maar in 9 van de 10 gevallen niet.

Te grote vochtigheid, te droge lucht, te grote warmte zijn allemaal nadelig.

De geest werkt het best in een tamelijk koele lucht. En als ik zeg "tamelijk koel", dan bedoel ik daarmee een temperatuur uitgedrukt in Celsius van tussen de 6 en 12 à 14 graden, maar meer ook niet. Juist in deze temperatuur plus een redelijke maar niet te grote vochtigheid kan deze energie gemakkelijk worden gericht en gebundeld en uit het astrale gebied onmiddellijk worden overgedragen, zonder dat men met lekkage (dus het wegsijpelen of het ontstaan van aan die kracht tegengerichte impulsen in de mens zelf) behoeft te rekenen.

Zo zijn er meer van die factoren, welke een rol kunnen spelen.

Want het is ons al meermalen opgevallen, dat mensen die op rubberzolen lopen en daarbij zuiver zijden of zuiver nylon ondergoed dragen over het algemeen voor ons moeilijk zijn te benaderen. Dat is duidelijk. Statische wrijvingselektriciteit hoopt zich in het lichaam op.

Er ontstaat een te groot potentiaal verschil t.o.v. de omgeving en dit moet eerst worden overwonnen, vóór men aan het lichaam zelf en het zenuwstelsel ook maar iets kan toevoegen.

Dan blijken er nog meer van die omstandigheden een rol te spelen. Zo blijkt b.v. dat menige patiënt voor ons erg moeilijk te benaderen is, omdat de patiënt - laat ons zeggen - te nauwe kleding draagt. Alles wat te veel knelt, werkt op de bloedsomloop en daardoor ook op het zich prettig gevoelen van de patiënt, al merkt hij dat zelf niet. Het gevolg is: verminderde vatbaarheid voor alle prikkels van het zenuwstelsel en belemmering bij bepaalde prikkels, die langs de bloedbanen worden afgegeven.

Een andere belemmering, die we nogal eens ontmoeten, is eigenlijk weer zuiver psychisch. Hoe meer een mens aan zijn kwaal denkt, hoe minder wij kunnen doen. Elke mens die negatief is gestemd, die voortdurend in droefheid over de wereld wandelt, is moeilijker vanuit de geest te benaderen dan een mens, die met een zekere blijmoedigheid tracht open te staan voor de wereld en al wat er buiten die wereld nog moge bestaan.

Een diep geloof bij de patiënt is over het algemeen bevorderlijk. Een patiënt die in een intens en welgemeend gebed is verzonken, onverschillig of dit op boeddhistische, islamitische, joodse, roomse of protestantse wijze geschiedt, is voor ons aanmerkelijk gemakkelijker te benaderen, mits het gebed niet volkomen zelfzuchtig is. De patiënt staat open en wanneer

gedurende een dergelijk gebed geestelijke kracht kan worden ontladen, is het effect vaak het dertig- tot veertigvoudige van dezelfde hoeveelheid energie, die bij een normaal mens tijdens het dagelijks leven wordt aangewend.

U ziet, er zijn dus ook voor de geest zelf - wanneer zij geestelijke genezing tracht te volbrengen - nogal eens wat hinderpalen, wat belemmeringen. Aan de andere kant vindt zij - dat is u door het laatste voorbeeld ook duidelijk geworden - soms mogelijkheden om zeer veel tot stand te brengen.

Ik zou daarom de zaak als volgt willen besluiten, want u heeft ongetwijfeld veel vragen:

Onthoud, dat geestelijke genezing in haar mogelijkheden niet onbeperkt is.

Besef wel, dat de bestrijding van vele infectieziekten door geestelijke genezing moeilijk en soms zelfs onmogelijk is.

Begrijp verder, dat alle woekeringen (dus ook poliepvorming e.d.) door geestelijke genezing aanmerkelijk moeilijker bestreden kunnen worden dan b.v. een eenvoudig verval van cellen.

Realiseer u, dat de z.g. geestelijke operaties slechts zelden verricht worden en wel om de doodeenvoudige reden, dat zij onnoemelijk veel kracht vragen en alleen onder gunstige omstandigheden kunnen worden volbracht.

Ga bij al uw zoeken om uw medemens te helpen of om voor uw eigen kwalen hulp te verkrijgen uit van dit ene standpunt:

In de stof zullen wij de stoffelijke geneesheer respecteren. Wij zullen hem de controle toelaten en - zo er van een geestelijke genezer een waarschuwing komt tegen een bepaald medicament - zullen wij de geneesheer hiervan mededeling doen, althans van het feit dat wij weigeren dit verder of in gelijke dosis verder in te nemen.

Als geestelijke genezer zijn wij ook verplicht - ook als de arts u misschien voor een kwakzalver houdt - toch de égarde in acht te nemen en dus ook aan deze arts mee te delen, wanneer bepaalde door hem gebruikte middelen schadelijk zouden zijn. Verzet de arts zich daartegen, dan kunt u, aangezien de regels der medische ethica niet toelaten dat u onmiddellijk een andere huisarts neemt, een onderzoek door een specialist aanvragen.

Als geestelijke genezer is het uw taak om in zo groot mogelijke harmonie met uw patiënten te komen en u zoveel mogelijk in gedachteleven, in woordgebruik en in gebaren te richten op hen zelf.

Als patiënt bij geestelijke genezing is het altijd uw taak om u zonder voorbehoud open te stellen voor de goddelijke kracht. Alle andere krachten, die u door genezers worden gegeven, mits lichtend en goed, zijn daarbij zeker inbegrepen.

Besef wel, dat sommige kwalen soms ook niet genezen mogen worden, omdat zij behoren tot een zelf veroorzaakt noodlot en het wegnemen van de kwaal een herhaling van foutieve handelingen en dus een opnieuw ontstaan van deze of een andere kwaal in de hand zal werken.

Ook al is geestelijke genezing natuurlijk voor een zeer groot gedeelte gebaseerd op de kracht van de geest uit de lichtende sfeer, zo mag niet uit het oog worden verloren, dat daarnaast het noodzakelijk is in zekere mate rekening te houden met de psychologie van de patiënt, dat een zekere kennis van de werking van het lichaam voor elke geestelijke genezer eigenlijk verplicht is.

Ten laatste, recepten mogen door de genezer niet worden voorgeschreven, tenzij deze recepten, gegarandeerd en beoordeeld door deskundigen, onschadelijk zijn, ofwel een deskundige zich aansprakelijk wil stellen voor de ondertekening en toediening van het recept. Een kleine fout kan fataal zijn. En nu zegt het spreekwoord wel, dat een arts zijn vergissingen kan begraven, maar denk niet dat u als geestelijke genezer die kans zo gemakkelijk krijgt. Want de geest leeft verder en als uw eigen fouten of uw verwaandheid tot schade voor een dergelijke geest hebben geleid, dan kunt u er wel zeker van zijn dat dit onder uw aandacht en misschien onder de aandacht van anderen komt.

Men dient te beseffen, dat - zoals het op het ogenblik staat met de medische wetenschap - geestelijke genezing, ondanks haar vele mogelijkheden, waarvan ik er slechts enkele noemde, hoofdzakelijk wordt gebruikt voor zulke lichte gevallen, dat medisch ingrijpen daar haast belachelijk schijnt, èn de gevallen, die zó zwaar of bijna hopeloos zijn, dat de medicus hierin weinig mogelijkheden meer ziet. De tussenliggende normale soort geneesbare kwalen komt

voor de geestelijke genezing minder in aanmerking. Realiseer u dus dat ook de resultaten die u behaalt daaraan kunnen worden afgemeten. Wanneer u bij de z.g. hopeloze gevallen van de 20 stuks er slechts één werkelijk geneest, dan hebt u dus meer gedaan dan de medici, die zich voordien met die gevallen bezighielden. Presteer dan iets heel goeds. Maar als u op de 100 patiënten er slechts één geneest, dan is er ergens een fout bij u. Dus leer u als genezer, als geestelijke genezer, niet in te stellen op het spectaculaire en onbepaalde proces.

Houd rekening met al hetgeen ik in het voorgaande heb aangehaald en geciteerd.

Ga voor uzelf uit van het standpunt, zoals de geest Gods en de geesten des lichts omwille van Gods liefde werkzaam zijn om de mens te helpen te genezen waar dit mogelijk is, zo zal ook ik, zonder eisen te stellen, zelfs niet omtrent het resultaat, het beste doen dat ik kan.

Maar ik zal tevens stellen, indien mij na een redelijke periode van een resultaat niets is gebleken, dan zal ik de behandeling staken.

DISCUSSIE

Vraag: Uit andere voordrachten meen ik te moeten opmaken dat het leven pas wordt beëindigd als het doel door de geest, die is gereïncarneerd, is volbracht. Hoe rijmt zich dit met levensverlenging door geestelijke genezing? Zou dat leven zonder deze toch niet verlengd zijn?

Antwoord: Daarop kan het volgende worden gezegd, levensverlenging door geestelijke genezing is alleen dan mogelijk, wanneer de geest zelf daarmee akkoord gaat. Wanneer de geest eenmaal zegt, ik wil dat lichaam niet meer hebben, dan kunnen wij met geen honderd man haar meer inbinden. Dus wat dat betreft kunt u gerust zijn.

Maar de kwestie is deze: Wanneer een eerste doel is bereikt in een leven is het soms mogelijk een tweede en zelfs een derde doel te bereiken in datzelfde leven. Je zou dus kunnen zeggen dat je verschillende trappen van bewustwording in een enkel leven kunt doormaken. Blijkt nu dat dit mogelijk is dan zal heel vaak - ofschoon het lichaam wat zwakker is en misschien geholpen moet worden - door de hulp van de geest plus het besef van eigen geest, als dit inderdaad nuttig is voor de verdere bewustwording, vaak een gehele of gedeeltelijke genezing kunnen worden bereikt, en zal men dus ook heel vaak een aanmerkelijke verlenging van het leven tot stand kunnen brengen.

Sta mij toe hierbij verder op te merken, dat weliswaar het einde van het leven aan het begin ongeveer kan worden berekend, maar dat - indien de mens zelf zijn leefwijze, zijn handelwijze en dus zijn bewustwording aanmerkelijk verandert - daarmee dus ook het ogenblik van overlijden vroeger of later komt te liggen.

Heeft iemand commentaar?

Vraag: Ik dacht eigenlijk, dat er b.v. aan seniele aftakeling niets te doen was?

Antwoord: Wanneer een seniele aftakeling inderdaad bestaat uit een algeheel verval, dan is er zelden veel aan te doen. Maar wanneer seniele aftakeling begint, dan is het over het algemeen een oververmoeidheid van cellen en weefsels, gepaard gaande met een onvolledige afscheiding van de afvalstoffen en beperkte en niet voldoende verwerking van voedingsstoffen. Kan men er in een dergelijk geval voor zorgen, dat bepaalde stoffen (de z.g. vitaminen b.v.) dus in ruimere mate worden opgenomen en gelijktijdig de afvalstoffen beter uit het weefsel worden afgevoerd, dan kan men zelfs in het begin seniele aftakeling nog stopzetten en kan zelfs een teruggang daarvan worden bewerkstelligd, zodat die seniliteit lang niet altijd onoverkomelijk is.

De kwestie van een volledige seniliteit is anders. Hierbij is over het algemeen zowel het gedachteleven als de lichamelijke reactie zozeer teruggelopen, dat een werkelijke beheersing daarvan ook door de geest niet meer mogelijk is; en in een dergelijk geval moeten we dus zo iets als, nu ja, definitief beschouwen. Daar kunnen we dan niets meer aan doen.

Vraag: Maar blijft een geest in een dergelijk seniel lichaam dan toch nog wonen?

Antwoord: Ach ja, je hebt er zelfs onder de geesten, die liever in een krotwoning zitten, dan dat ze naar een andere plaats verhuizen. Niet elke geest is bereid haar geestelijk leven weer op te vatten om de doodeenvoudige reden, dat ze daar in een vorige fase misschien minder prettig heeft geleefd (door eigen schuld waarschijnlijk) en dus wat duister en wat te veel schaduw heeft gekend. Hoe rijper en bewuster de geest is, hoe gemakkelijker zij afscheid neemt van het lichaam en hoe bewuster zij de tijd in het lichaam weet te gebruiken.

Vraag: Heeft de seniliteit dan geen inwerking op die geest? Kan zo'n geest zich wel bewust zijn dat zij seniel is, dat het lichaam seniel, het lichaam minder goed is?

Antwoord: Ja, natuurlijk. Mag ik een vergelijking gebruiken? Wanneer u een oude jas hebt en die begint te slijten, er komen b.v. gaten in, bent u dan zelf ook versleten en vol gaten? Neen, nietwaar. Ziet u het? Ja, natuurlijk. Maar als u nu tot de ontdekking komt, dat u beter met die jas nog even door kunt lopen dan een nieuwe aanschaffen, dan houdt u hem voorlopig toch nog even aan. In die gelijkenis ligt het hele antwoord.

Vraag: Wat gebeurt er bij handoplegging? Is het mogelijk dat de ene hand hierin sterker is dan de andere? Moet de vrije hand op een knooppunt geplaatst worden? Door een helderziende is mij gezegd dat ik met de linkerhand pijn kan wegnemen. Ik voel zelf niets bij deze handeling, maar had b.v. bij een kind resultaat. Hier kon dus geen suggestie van de patiënt in het spel zijn. Maar de eenzijdigheid is mij een raadsel.

Antwoord: Nu, dat is afhankelijk van de wijze, waarop uw eigen levensstromen lopen. Iemand, die volledig bewust en geschoold is als genezer, is in staat om de wijze waarop stroom in- of uittreedt van hand tot hand te wijzigen. Hij kan dus links uitstralen b.v. en rechts afnemen en omgekeerd. Wanneer u - zoals gesteld dus - links pijn wegneemt, dan betekent dit voor u dat het de linkerhand is die neemt. Dan zoekt u zo mogelijk bij het wegnemen van de pijn een bovengelegen knooppunt en laat daar de rechterhand op rusten. U zult dan niet alleen de pijn wegnemen, maar ook wat energie kunnen toevoeren.

Vraag: Dus de rechterhand boven de linker?

Antwoord: In dat geval wel, ja. Maar wanneer u voldoende geschoold bent, dan kunt u door uw eigen wil de uitstraling omkeren. In een dergelijk geval houdt u de handen dan precies zoals het het eenvoudigst uitkomt. Maar wanneer u kracht geeft, dan doet u dat bij voorkeur dus dicht bij het hart of - wanneer u werkt met het zenuwstelsel - dicht bij de hersens, dan met de hand waarmee u wegneemt, waarmee u de pijn probeert weg te trekken. Dat is een algemene regel.

Vraag: Kan men met gemagnetiseerd water wat bereiken, b.v. door het de patiënt om de zoveel tijd op zijn voorhoofd te doen?

Antwoord: Gemagnetiseerd water, dat betekent water waarin men een zekere lading heeft ondergebracht. Die lading is de lading van de eigen lichaamsvitaliteit of geestelijke kracht, welke daaraan verwant is. Wanneer wij de patiënt ertoe brengen dat regelmatig te gebruiken, dan zullen wij ons goed moeten realiseren dat meer dan de helft van de werking suggestief is. De feitelijke werking kan, ofschoon gering, toch voldoende zijn om de suggestie te versterken en zelfs om de kracht te geven om via de suggestieve werking het eigen lichamelijke bestel wat normaler te maken.

Over het algemeen echter houden we er rekening mee, dat gemagnetiseerd water of andere gemagnetiseerde vloeistoffen, hoofdzakelijk voor inwendig gebruik bestemd zijn. Een andere methode is het gebruik van z.g. natte windselen of zwachtels; en in een dergelijk geval kunnen we dit doen met gemagnetiseerd water. Het gevolg is, dat we het water dus een bijzondere kwaliteit geven en deze zal zich dan grotendeels op het lichaam ontladen; het is nl. in de zwachtel gevangen, de verdamping geschiedt hoofdzakelijk tegen het lichaam aan. Wanneer het echter omgekeerd is, dus als u het verband gewoon los tegen het voorhoofd legt, dan zal een zeer groot gedeelte van de kracht, die u erin hebt gelegd, ook in de buitenlucht opgaan. Gemagnetiseerd water moet daarom altijd zoveel mogelijk in glas en afgesloten bewaard worden. Magnetiseert u water in een drinkglas, dan is het goed daarop een glazen plaatje of desnoods een geglazuurd porseleinen schaalteje te leggen, zodat het afgesloten is.

Dat doet u niet alleen voor het stof, maar ook om te voorkomen dat, door het te gemakkelijk toetreden van de buitenlucht, de lading zeer snel teniet gaat. Gemagnetiseerd water kan, als het goed wordt bewaard, zeg 72 uur de maximale werking behouden. Wanneer het echter wordt neergezet in een open glas, is meestal na 6 à 7 uur de werking verdwenen.

Eén eigenaardigheid wil ik hierbij vermelden, water kan men vaak ook op afstand magnetiseren. Dat klinkt misschien vreemd, maar als wij in staat zijn - door onze gedachten dus - contact op te nemen met een ander, en hem onze levenskracht toe te sturen, en die ander zou dan gelijktijdig een glas water met de bedoeling "magnetiseren" tussen de handen houden, dan is het zeer waarschijnlijk dat inderdaad die kracht in het water ontladen wordt.

Het best gaat dat wel, als je enig contact met die ander hebt, b.v. via een telefoon of zo.

Maar onthoudt u wel, gemagnetiseerd water kan niet worden gebruikt als volledige vervanging van een handoplegging of instraling.

Vraag: Is ditzelfde ook waar, als het water is gemagnetiseerd door een intelligentie?

Antwoord: Dat is waar, als het water door een intelligent wordt gemagnetiseerd. Er is dan echter één klein verschil en dat is de frequentie. Wanneer de geest haar kracht direct op het water projecteert, gaat het via het astraal gebied; en het gevolg is, dat de daarin aangebrachte trillingen een aanmerkelijk hogere frequentie hebben met als resultaat, dat de restwerking veel langer duurt, maar dat de periode van maximum werkzaamheid veel korter is. Gemagnetiseerde vloeistof, zuiver uit de geest beïnvloed, behoudt haar maximale werking ongeveer een uur of drie, maar heeft nog restanten van deze kracht na ongeveer 95 à 96 uur.

Vraag: Wanneer een geest water magnetiseert, is dat magnetiseren of haalt zij andere stoffen uit de lucht?

Antwoord: Nu, magnetiseren is het opleggen van een zekere vitaliteit, laten we het zo maar zeggen. In feite is wat wij noemen "magnetiseren" het overbrengen van een zekere fluïde; en dat fluïde wordt dan meestal weer ontleend aan het lichaam. Wanneer de geest dat doet, dan kan zij dat fluïde aan een ander onttrekken, het plasma. U kent dat in ectoplasma, wanneer het bij een donkere kamer séance uit het lichaam wordt getrokken en zichtbaar gemaakt; en u kent het als protoplasma, wanneer het in bepaalde vormen (b.v. bij de voortplanting) een rol gaat spelen.

Het is dus diezelfde kracht, die daarin ligt, die door de magnetiseur wordt overgedragen.

Maar wat nu de geest overdraagt is hetzelfde, op astraal vlak. Het heeft dus een veel hogere trilling dan het plasma van de directe magnetiseur. Voor de rest is de werking ongeveer gelijk, met dit verschil dat - wanneer wij het vergelijken met bloedgroepen - wat de geest heeft is bloedgroep 0; voor alles eventueel wel bruikbaar. Bij de magnetiseur blijft de onderverdeling in A., B., C. enz. gelden.

Vraag: Hoe zou men recepten kunnen voorschrijven? Krijgen alleen helderhorenden die door?

Antwoord: Recepten zou men kunnen voorschrijven - dit is dus eventjes zuiver theorie - in helderhorendheid, helderziendheid, sensitiviteit (dus inspiratief) in half-trance en vol-trance. Zekere mediamieke kwaliteiten echter zijn daarbij dus wel vereist.

Je zou verder kunnen stellen, dat dergelijke recepten over het algemeen eerst gecontroleerd moeten worden, omdat niet zeker is dat zij in hun samenstelling volledig juist zijn. De meest voorkomende fouten zijn, een lettersverschil in de naam van de stof, het verschil van b.v. de plaats van de komma, of een nul te veel of te weinig bij het aangeven van de hoeveelheid en de verhouding. Een controle daarvan is dus wel noodzakelijk. En dat is de praktijk.

Wanneer dergelijke recepten worden gegeven, zijn het heel vaak ook oude huisrecepten. Wanneer dergelijke recepten worden gegeven zult u tot uw verbazing ontdekken, dat deze oude middeltjes dikwijls even goed, of beter, werken dan vele dure patentmiddelen en veel goedkoper zijn. Ongetwijfeld is dit één van de redenen, dat zij in onbruik geraakt zijn!

Vraag: Kan vanuit de geest ook invloed worden uitgeoefend op de klieren met inwendige secretie? Kan hun afscheiding worden bevorderd?

Antwoord: Ja, inderdaad. Alle inwendige secreties kunnen, mits zij nog bestaan (dus niet als een absolute verdroging van de afscheidende klier is ingetreden), gestimuleerd en afgeremd

worden. Wij weten b.v. dat in zeer veel gevallen het stimuleren of afremmen van bepaalde afscheidingen der hypofyse bepalend kunnen zijn voor een genezingsproces.

Er zijn andere klieren (en wel b.v. de bijnier), die ook buitengewoon belangrijk kunnen zijn voor de levensprocessen, en die door de geest praktisch geheel beheerst kunnen worden, mits de patiënt te benaderen is. Met andere woorden, om een dergelijke werking in de patiënt tot stand te brengen dient de patiënt open te staan voor de invloed van de geest of van de genezer. Is dat nl. niet het geval, dan zullen we al heel gauw zien dat de kracht, noodzakelijk om deze organen te prikkelen ofwel af te remmen, wordt opgenomen door de omringende weefsels, door de zenuwkanalen wordt afgevoerd of wordt tegengewerkt door de eigen kracht, ontstaan door de dwarsgestreepte spieren etc. met als resultaat vaak het tegengestelde van wat men zou willen bereiken.

Vandaar dat het manipuleren van interne secreties, hormoonafscheidingen e.d. voor de geest wel mogelijk is, maar alleen met grote voorzichtigheid en na rijp beraad kan geschieden.

Vraag: Je hebt bij diabetes de insuline. Kunnen ze dat ook fabriceren, zodat de inspuitingen verminderd kunnen worden?

Antwoord: Dat is inderdaad wel mogelijk. Maar daarbij zijn we natuurlijk ook wel afhankelijk van de oorzaken van de kwaal zelf. Het is nl. niet altijd zo, dat het insulinetekort alleen uit de interne secreties voortkomt, maar het kan ook voortkomen b.v. uit stofwisselingsbezwaren.

En dan moeten we dus eerst het stofwisselingsbezwaar uit de weg ruimen, voordat we die stimulans kunnen geven. Want anders krijgen we een overbelasting. We krijgen dan een periode, dat praktisch geen injecties of orale toevoegingen van insuline noodzakelijk zijn; maar daarna krijgen wij met een "wraak" a.h.w., met een bijzonder geweld, plotseling een volledig ophouden van de insulineproductie te maken; en dan is de patiënt er slechter aan toe dan voordien. Dus moet er altijd bij suikerziekte gezocht worden naar de primaire oorzaak. Eerst wanneer deze praktisch geheel is opgeheven, kunnen wij overgaan tot de productie van een dergelijke stof in het lichaam, en dit moet dan met een langzaam oplopen van de dagelijkse afscheiding gebeuren, zodat de injecties zelf niet een overproductie veroorzaken.

Bij het oraal toedienen van insuline, dat nog niet zo lang bestaat, ligt de verhouding iets gunstiger, omdat daarbij een groot gedeelte van de insuline eenvoudig, zonder bezwaar, verder door het lichaam kan worden afgescheiden.

Vraag: Bent u voor het gebruik van insuline bij suikerziekte?

Antwoord: Dat ligt aan de taak, die de suikerzieke volbrengen moet. Het is nl. zo dat we van de mens, binnen een maatschappij als de uwe, in de eerste plaats moeten vergen dat hij in staat is zich redelijk te bewegen, een redelijke taak te vervullen, dat hij - wat bij suikerziekte kan voorkomen - dus niet tijdens het leven tot een overmatig verval of ontbinding van bepaalde delen van zijn lichaam komt. Wanneer dit alleen door insuline toevoeging en gebruik kan worden voorkomen, dan is dat o.i. dus volkomen verantwoord.

Wij menen echter wel dat in vele gevallen het insuline gebruik en de toegevoegde doses te hoog liggen, met als gevolg dat de patiënt meer afhankelijk wordt van het geneesmiddel dan noodzakelijk is.

Vraag: U sprak over moeilijk te genezen woekeringen. Is leukemie als zodanig te beschouwen? Is hierbij geestelijke genezing mogelijk?

Antwoord: Bij leukemie is geestelijke genezing onder omstandigheden mogelijk, maar we moeten er rekening mee houden, dat over het algemeen de oorzaak hier ligt in een aantasting van het beendermerg. En beendermerg, het merg zelf van het been, is zeer moeilijk hernieuwd op te bouwen wanneer het lichaam eenmaal voldragen en gevormd is, dus in de periode van volwassenheid. Dit houdt in, dat leukemie in haar beginstadia over het algemeen wel kan worden genezen, en dat zij naast de medische behandeling daarvoor noodzakelijk eventueel kan worden bestreden door geestelijke inwerking. Absolute genezingen zijn mogelijk, maar alleen indien we over zeer grote krachten beschikken, die over het algemeen nu niet zo vaak ter beschikking staan.

Vraag: Wat noemt u een beginperiode?

Antwoord: De beginperiode van bloedarmoede en bloedkanker is de periode waarin het beendermerg nog produceert, waarin het lichaam nog tenminste 50% van de normale rode bloedlichaampjes in zich heeft, en verder in staat is toegevoegde stoffen maar ook toegevoegde trillingen te verwerken. Op het ogenblik dat, door het verder voortschrijden van een bloedkanker of bloedarmoede, een z.g. bloedspoeling noodzakelijk wordt (of een vervanging van bloed), kan - wanneer dit bloed toevallig harmonisch is met het lichaam - gedurende de periode dat dit op zijn volle kracht blijft werken inderdaad ook veel worden gedaan om de leukemie te bestrijden.

Een verder gevorderd zijn noemen wij echter een permanente periode van bloedkanker of bloedarmoede, waarbij dus een zodanig snel verval plaatsvindt en een zodanige overmaat aan witte bloedlichaampjes aanwezig is, dat in het bloed zelf bepaalde sera worden gevormd, die voor de rode bloedlichaampjes onaanvaardbaar en zelfs schadelijk zijn. Is het eenmaal zover, dan kan alleen door een zeer lange behandeling daaraan iets worden gedaan en zeker niet zonder een voortdurend medisch toezicht en een voortdurend medisch ingrijpen.

Vraag: Is een bloedtransfusie daar niet heilzaam voor?

Antwoord: Wanneer het noodzakelijk is - we zijn zelf niet zulke grote voorstanders van bloedtransfusie - maar als het noodzakelijk is om iemand in leven te houden, ja, dan is bloedtransfusie vaak een middel om, althans tijdelijk, de ademhaling en al wat er mee gepaard gaat, dus ook de zuurstoftoevoer, in het lichaam weer op normaal peil te brengen en daardoor de omzetting van belangrijke stoffen ook weer beter mogelijk te maken.

Vraag: Tot mijn verbazing richt u zich tot ons met raadgevingen voor geestelijk genezen. Dat wil dus zeggen, dat u ons of tenminste enigen onder ons of velen onder ons, beschouwt als geestelijk genezer. Ik zelf ben er geen en zou graag de hulp inroepen van een geestelijk genezer. Hoe deze te vinden?

Antwoord: Ja, dat is een technische kwestie. Ik zou zeggen, aangezien dit in feite een bestuurskwestie is, zou u zich waarschijnlijk het best tot het bestuur in de stof kunnen richten, en deze zullen u dan ongetwijfeld inlichten waar u verantwoorde genezers kunt vinden, die niet beroepshalve werken. Dat laatste is nl. iets, waartegen wij nogal eens bezwaar koesteren.

Vraag: Ik ga van de veronderstelling uit, dat "persoonlijke vragen" op deze avond geoorloofd zijn. Deze middag heb ik mijn huisgenote begeleid naar de Ursula-kliniek, waar ze van een tumor in de hersenen verlost zal worden. Al mocht de operatie gelukken, dan nog zal ze de hulp van een geestelijk genezer erg nodig hebben. Waar deze te vinden?

Antwoord: Mag ik stellen dat het een misvatting is, als u aanneemt dat we op deze avond zuiver persoonlijke vragen beantwoorden. Dus daar mag ik niet op ingaan. Wat betreft de rest van de vraag kan ik alleen maar zeggen: Stelt u zich in verbinding met b.v. het bestuur van de O.D.V. of van een soortgelijke vereniging, waarvan u weet dat ze niet uit winstbejag bestaat, dan zal men u daar ongetwijfeld inlichten over de mogelijkheden die u hierin heeft.

Vraag: Kunt u vertellen, of elk ziekteproces in de aura is af te lezen?

Antwoord: Praktisch wel, ofschoon niet de ziekte zelf altijd volledig in de aura afleesbaar is. U moet dan vooropstellen dat u de aura kunt zien. De aura bestaat uit een aantal lagen, waarvan de dichtst bij het lichaam gelegen laag de directe acties en reacties in het weefsel zelf weergeven.

Het is een combinatie van warmteuitstraling en een hoeveelheid zenuwuitstraling (uitstraling van het zenuwstelsel), en als zodanig is elke pijn, elk verval en elke overgrote activiteit in de aura zeker afleesbaar. Dit omvat de meeste ziekteprocessen, zodat het merendeel inderdaad in de aura afleesbaar is. Wanneer echter een bepaald ziekteproces in de aura geen betrekking heeft op de op een bepaald deel van het lichaam werkzame overspanning, onderspanning, verhoging of vermindering van temperatuur, omzetting, opbouw of afbraak, maar b.v. zich over het gehele lichaam zou uitbreiden, dan is het zeer moeilijk deze aan de hand van de aura af te lezen en te onderscheiden, en moet men daarvoor een vaardigheid hebben, die slechts enkelen op aarde misschien bezitten.

Vraag: Is deze straling te meten met een apparaat?

Antwoord: Er zouden misschien apparaten te vinden zijn, waarmee die meting kan gebeuren. Maar laat ik u wel vertellen, dat er nog geen definitieve metingsmogelijkheid op aarde is gevonden. Hier in Nederland b.v. bestaan drie personen, die hebben getracht een soortgelijk apparaat te construeren.

Eén ervan berust op inductie en wordt o.i. verkeerd gebruikt.

Het tweede apparaat berust op de onderscheiding tussen verschillende stoffen en dus hun reactie op de menselijke uitstraling. Het gebruik ervan is inderdaad wel redelijk, maar het aflezen van waarden laat veel te wensen over, en de juistheid is niet volledig bewijsbaar.

Het derde apparaat bevindt zich op het ogenblik in een vormingsstadium, en zal waarschijnlijk moeten worden gekoppeld aan een behoorlijke versterker met een zeer kleine eigen ruisfactor, want pas bij een duizendvoudige versterking, als minimum meen ik, dat het afgelezene hier ook zichtbaar gemaakt kan worden, of voldoende duidelijk gedemonstreerd.

De proefnemingen in Italië, o.a. in Siena, in Milaan en in de buurt van Parma, zijn zover gevorderd dat men hier wel de totale uitstraling van de mens kan meten, naar niet in staat is afwijkingen daarin vast te stellen. Pogingen in Engeland zijn zo ver gevorderd, dat men wel de toestand van de persoon, d.w.z. zijn graad van vitaliteit, kan meten, maar verder komt men niet. Wetenschappelijke pogingen in Rusland, vooral van de universiteit van Moskou en het ziekenhuis van Novgorod, hebben het op het ogenblik zo ver gebracht, dat b.v. gedachtestromingen en prikkels, en bepaalde sterke zenuwstromingen ook buiten het lichaam meetbaar en afleesbaar zijn. Maar ook dit bevindt zich nog in een proefstadium, en het is de vraag of men daaruit de juiste conclusies zal kunnen trekken.

Ik geef nu enkele voorbeelden, er zijn er meer te noemen. U kunt het in vaktijdschriften terugvinden. De Italiaanse proeven b.v. kunt u vinden in de vakbladen van de onderzoekers van het paranormale (parapsychologen dus) en wel als ik mij niet vergis in de Franse en Engelse bladen. Wat de Engelse betreft, die kunt u ook vinden in de publicaties van de Royal Society. De Russische publicaties zou u moeten zoeken in medische vakbladen en wel speciaal onder het hoofd: Hersenchirurgie en Hersenwerking.

Vraag: Als de genezer zich instelt op de hulp van goddelijke of geestelijke kracht, terwijl hij niet in staat is een diagnose te stellen en daaruit een conclusie te trekken, hoe en waar hij de patiënt moet behandelen, is het dan voldoende dat hij de overtuiging heeft, dat de te geven kracht op de plaats zal komen, waar ze nodig is?

Antwoord: Ja. Wanneer wij werken met krachten uit het goddelijke, of uit de geest - wat feitelijk goddelijke kracht is via een intermediair - dan moet u denken dat u zelf eigenlijk alleen maar werkt als een soort transformator, als een soort apparatuur. U heeft er verder niet zo erg veel mee te maken. U moet a.h.w. in uzelf die kracht opnemen, desnoods een deel van uw eigen krachten voorlopig erbij lenen - ze wordt later meestal aangevuld - en de afstemming en het richten daarvan gaan geheel buiten u om.

Vergelijk hiermee bepaalde vormen van gebedsgenezing, waar de hand altijd op de kruin wordt gelegd, dus gewoon op het hoofd, en waardoor toch ook desnoods een knieschijf kan genezen of zelfs een grote teen. Hierbij is dus de werkzame kracht bepalend voor de wijze, waarop de zaak zich afspeelt.

Wanneer men zelf gevoelig is, gaat men meer bewust te werk, wat betekent dat er misschien iets minder kracht en energie teloor zullen gaan, dan in de andere gevallen.

Iemand die zelf niet voldoende sensitief is om een diagnose te stellen, kan - wanneer hij overtuigd is alleen te werken met goddelijke kracht of kracht van God middels de geest - erop rekenen dat die kracht inderdaad te bestemder plaatse komt. Zou hij zonder deze overtuiging en alleen met eigen vitaliteit werken, dan zal er over het algemeen weinig of geen resultaat zijn.

Vraag: Iemand die geestelijk ziek is en niemand wil zien, hoe kan men die benaderen en van gedachten doen veranderen?

Antwoord: Wanneer dit een kwestie is van willen, dan kunt u er weinig tegen doen, want u kunt niemand tegen zijn wil genezen. Het enige dat men in een dergelijk geval kan doen, is voortdurend harmonische gedachten naar die persoon uitzenden, en wanneer u dat een

tijdlang zo intens mogelijk hebt gedaan eens heel voorzichtig een proef nemen, vooral niet te lang, of die persoon u voor een ogenblik verdraagt.

Ook als die persoon zich wat onaangenaam uit, geduldig blijven, harmonie uitstralen en niet direct reageren. Het uitstralen van gedachten en het vragen aan de geest om hier te helpen kan soms enig resultaat hebben, wanneer nl. de ziekte niet door eigen wil werd veroorzaakt.

Ik moet hier nl. bijvoegen dat er vele mensen zijn, die zich door een soortgelijke houding trachten te onttrekken aan de moeilijkheden en de verplichtingen van het leven. Als zij dit doen, dan is dit hun eigen wil en zullen zij de gevolgen daarvan moeten ondergaan, terwijl niemand de mogelijkheid heeft om hen tegen hun wil in te genezen.

Is er echter een - al is het nog maar zo klein - verlangen om weer naar het normale terug te keren, dan is hulp en assistentie inderdaad mogelijk.

Vraag: Hoe staat u tegenover raadgevingen (met betrekking tot gezondheid of anderszins), welke via kruis-en-bord worden gegeven? Moet men daar niet zeer voorzichtig mee zijn, daar men niet zeker weet uit welke bron deze komen?

Antwoord: Over het algemeen zou ik willen stellen, wanneer de waarschuwing inhoudt "wees voorzichtig", kan dit nooit kwaad. Is er sprake van een definitief voorschrift, zo informeer bij een deskundige, of dit kwaad kan. Heeft hij daartegen geen bezwaar, gebruik het dan rustig. Zoals bekend kunnen nl. bij kruis-en-bord niet alleen de bronnen van de boodschap soms wat duisterder zijn (daar is nog wel eens wat tegen te doen), maar er kunnen ook wel vermoeidheidsverschijnselen, suggestie e.d. zijn, die de boodschap aanmerkelijk beïnvloeden. Het is dus mogelijk, dat hetgeen doorkomt mede een deel van uw eigen onderbewustzijn is en controle is daarom dus altijd wel wenselijk.

Vraag: Maakt het verschil, als de behandeling wordt uitgevoerd door een geest of door iemand in de stof?

Antwoord: Theoretisch niet. In de praktijk echter zal, wanneer de geest werkzaam is, een juister ingrijpen mogelijk zijn dan door iemand in de stof.

Iemand in de stof zal nl. niet alle dingen volledig kunnen aanvoelen en overzien, terwijl de geest, die dus voor de levensuitstraling veel gevoeliger is, deze over het algemeen in haar geheel (alle tekorten, alle overvloed, alle verkeerde spanningen e.d.) kan aflezen, en kan daardoor gemakkelijker op de juiste wijze corrigerend optreden. Het is echter in de praktijk zo, dat bij gelijke gevoeligheid de genezer in de stof precies hetzelfde kan doen als de genezer in de geest. Ja, natuurlijk kan ik er wel bijvoegen dat er bepaalde methoden zijn van genezing, die voor de geest niet mogelijk zijn en voor de stof wèl. Maar daarvoor heeft de geest altijd toch wel weer een andere mogelijkheid, een vervanging, bij de hand.

Vraag: Hoe weet men van zichzelf, of men instaat is geestelijke genezing uit te oefenen?

Antwoord: Door het eens een keertje te proberen. Met andere woorden, wanneer u denkt, ik zou dit graag doen, en u bereidt zich daarop voor, dan kunt u eens proberen om bij iemand hoofdpijn weg te nemen. Dat is toch een heel eenvoudig iets.

Wanneer u dat een paar keer met succes hebt gedaan, dan stelt u zich eens verder op de hoogte van alles wat met geestelijke genezing samenhangt. Zo mogelijk probeert u samen te werken met iemand, die er reeds enige bekwaamheid in heeft en u dus ook enige leiding kan geven. Het zal dan blijken dat u in een betrekkelijk korte tijd tot redelijke resultaten kunt komen, ook al zult u in het begin niet onmiddellijk alles kunnen overzien en herkennen.

Bedenk echter wel dat, ook bij het gebruiken van geestelijke krachten voor genezing, een zekere oefening noodzakelijk is om tot een maximaal resultaat te komen. Optimale resultaten krijgt u nl., wanneer u persoonlijk juist bent ingesteld, en bovendien juist bent ingesteld op uw patiënt, plus nog eens de voor de aanwezige kwaal meest juiste behandelingsmethode leert volgen. Dat zou dus de ideale toestand zijn en dit verwerf je niet onmiddellijk maar meestal door jaren praktisch werkzaam te zijn.

Vraag: Kunt u ook iets vertellen over genezing door kleuren?

Antwoord: Over de kleurentherapie? Ja, daar is wel iets over te vertellen, ofschoon het niet helemaal met het onderwerp samenhangt. In de eerste plaats moet u goed begrijpen, dat een

kleur bestaat uit een absorptie van een deel van de lichttrilling plus een weerkaatsing van andere delen. Zo zal elke kleur dus een bepaalde reeks trillingen terugkaatsen en andere voor zich behouden.

Het gevolg is dat de mensen, die daaraan onderworpen worden, zowel lichamelijk als mentaal de invloed daarvan ondergaan. De grootste beïnvloeding door kleuren echter is mentaal.

We zouden dan ook de kleurentherapie in de eerste plaats een psychische therapie mogen noemen.

Gebruikmaken van rustige kleuren voor iemand die overspannen is, brengt hem vanzelf tot rust, daardoor kan de overspanning dus langzaam wijken.

Iemand die lethargisch is heeft zonnige kleuren nodig. Want zijn levensbelangstelling wordt door de kleuren opgewekt, hij voelt zich zonniger en prettiger.

De juiste combinatie van kleuren, waardoor enerzijds zonnigheid, anderzijds toch ook voor het oog, een rustiger kleur als rustpunt aanwezig is, blijkt voor de meeste mensen het meest belangrijke, het meest gunstige. Altijd rekening houden met het volgende, alle felle kleuren zijn bijzonder scherp actief. Zogenaamde gemengde, of pasteltinten, daarentegen zijn van een zachtere werking en geven daarom over het algemeen langzamer en geleidelijker, maar ook betere resultaten.

Voor alle mensen, die lichamelijk ziek zijn, gebruiken wij lichte kleuren. Lichte kleuren brengen een psychische instelling gelijk aan die van zonlicht. Daardoor is een zekere opgewektheid en een beter opnemen van de spanningen in de atmosfeer, van levenskracht uit de atmosfeer, mogelijk.

Alle patiënten die mentale kwalen hebben, zullen we daarentegen trachten te brengen in een combinatie van rustige kleuren, waarbij we vooral rood en oranje zoveel mogelijk trachten te vermijden.

Hier heeft u dus in het kort enkele gegevens over de kleurentherapie. Wilt u er iets meer over weten?

Vraag: Groen?

Antwoord: Groen is over het algemeen rustgevend. Wij kennen daarin zonnig groen, denkt u aan een zonbeschenen weide, maar we kennen ook het donkere groen van b.v. een pijnbos. Zoals een pijnbos op u een andere invloed heeft, een andere gevoelsinhoud teweeg brengt dan een zonovergoten weiland, zo zijn ook deze kleuren. Zij veranderen u dus enigszins.

De donkergroene tinten brengen heel vaak ietwat zwaarmoedigheid, althans bezinning, tot stand. Blauwe tinten en ook blauwgroene tinten (b.v. een Noorse den, een Noorse spar moet ik eigenlijk zeggen) brengen een zekere inkeer met zich mede, dus een beschouwelijkheid.

Wij kunnen die kleuren dus inderdaad gebruiken om een stemming op te wekken, maar het is niet dienstig om daarbij te donkere kleuren te gebruiken, daar deze slechts voor enkelingen met nut te verdragen zijn.

En voor de rest weet u het misschien wel.

Men zegt, zeg mij welke kleur uw lievelingskleur is en ik zal u zeggen wat voor temperament u hebt. Vandaar dat een kind, dat meestal onbeheerst en onnadenkend is, in de eerste plaats naar de felle kleuren grijpt, en daarbij de voorkeur pleegt te geven aan felrood, oranje en soms ook helgeel.

Denkt u er maar eens over na.

Vraag: Is iriscopie iets geestelijks of is dat wetenschappelijk vastgesteld?

Antwoord: Iriscopie is niet volledig wetenschappelijk.

Maar het ligt toch dicht bij de wetenschap dan bij de geest. De kwestie is nl. deze, de prismavormige cellen in de iris zijn nogal erg gevoelig voor veranderingen in het lichaam. Ontstaat er een zekere afwijking, dan wordt deze disharmonie heel vaak door de optische zenuw overgebracht in het oogvocht en heeft een verkleuring van deze celletjes ten gevolge. Aan die vlekjes kun je dus inderdaad vaak het een en ander aflezen.

Maar waar niet bij iedereen de verkleuring van de iris volkomen gelijk is voor elke kwaal, noch de plaats volkomen gelijk is, moet men zoveel moeite besteden aan een persoonlijke vergelijking in de interpretatie, dat de wetenschap dit over het algemeen als een minder belangrijke diagnostiek verwerpt, of slechts gebruikt om een eerste aanleiding te vinden voor een eventueel verder onderzoek en daaropvolgende diagnose.

Irisscopie wordt overigens in het oosten meer gebruikt dan in Europa, maar wordt ook vooral in het westen van de Ver. Staten nogal eens gezien als een eenvoudige methode om indicaties te krijgen, wanneer de klachten geen zuiver beeld geven, dus een onmiddellijk onderzoek in een bepaalde richting niet mogelijk maken.

Vraag: Bij het doorlezen van wat er vroeger hierover reeds is gezegd, kwam ik tot een paar zinnen, waarin stond dat bij een directe contactbehandeling (dus het opleggen van de handen) alleen de eigen lichaamskracht werkte, en als men de geestelijke kracht wilde gebruiken, men alleen in de aura mocht werken. Maar als nu - zoals bij die vorige vraag - de genezer zich uitsluitend richt op geestelijke hulp, en toch de handen oplegt bij de patiënt, kan hij dan toch de geestelijke kracht doorgeven?

Antwoord: Ja, het is natuurlijk wel zo dat, althans theoretisch, de geest het gemakkelijkst werkt door middel van de aura.

De praktijk leert ons dat bepaalde methoden van contactgenezing, aanblazing e.d. soms ook, wanneer men de geestelijke krachten ontvangt, werkzamer zijn. Maar u moet rekening houden met het feit, dat dan toch de eerste impulsen ten koste zullen gaan van uw eigen levenskracht. In het eerste gedeelte heb ik daarop kort gewezen door op te merken, dat in bepaalde gevallen die levenskracht wel weer wordt aangevuld, maar dat men dus in de eerste plaats toch iets van zichzelf afgeeft. Dat zult u zich herinneren.

Nu, vrienden, is er niets meer te vragen? Weet iedereen alles over genezing af? Dan ga ik een einde maken aan de avond.

Maar nu wil ik er toch nog een paar dingen bij vertellen, die een aanvulling genoemd zouden kunnen worden op het eerste gedeelte van mijn voordracht.

Wanneer wij werken met goddelijke kracht, dan zijn er twee wegen mogelijk.

De eerste weg is de innerlijke weg. We kunnen nl. - gezien het feit dat in elke mens, in elke geest een reeks van steeds fijnere voertuigen (voertuiglijke mogelijkheden) aanwezig is - daar waar het bewustzijn nog in zo'n voertuig bestaat kracht aan ontnemen. Wij kunnen dus uit enkele der hoogste sferen onmiddellijk kracht onttrekken via ons eigen wezen, eigen geest, eigen levens- en astraallichaam, zo naar eigen lichaam en vandaar verder.

Daarnaast bestaat de mogelijkheid om dan a.h.w. te bidden tot God en deze kracht niet in onszelf te ontvangen, maar als een soort mantel over ons heen. Hierbij treedt het eigenaardige verschijnsel op dat de helderziende, die dit waarneemt, zo iemand wel eens ziet staan als in een lichtbundel. Het doet een beetje denken aan iemand op het toneel, die in een spotlight staat; en deze kracht wordt dan door de straling van het eigen wezen - b.v. uit de handen - a.h.w. afgebogen en gedirigeerd, zoals het met bepaalde soorten glas mogelijk is lichtstralen een schijnbare buiging te doen ondergaan. In dit geval werkt dus de eigen kracht alleen als draaggolf, terwijl de feitelijke modulatie de goddelijke kracht is.

In het eerste geval is je eigen verlangen om te genezen, plus je eigen bewust erkennen van je kracht, modulatie en draaggolf tegelijk.

Voor iemand die zich afvraagt, kan ik geestelijk genezen?, is er altijd dit antwoord:

Wanneer u geestelijk voldoende bewust bent, dan zult u - zij het in beperkte mate - kunnen genezen langs de innerlijke weg.

Wanneer u in uzelf een perfect vertrouwen en een perfect geloof in God bezit, dan zult u krachtens dit geloof en dit vertrouwen, langs de weg buitenom, goddelijke krachten onmiddellijk in het geweer kunnen brengen en dus ook kunnen genezen.

In het eerste geval is uw eigen bewustzijn en denken mede aansprakelijk voor de resultaten. Hierdoor kunt u, wanneer u vanuit uzelf langs de innerlijke weg geneest, vaak resultaten bereiken, die eigenlijk niet helemaal in harmonie zijn met het leven en de mogelijkheden van uw patiënt. U kunt tijdelijke verbeteringen afdwingen, die niet tot zijn feitelijk levenslot behoren.

Gaat u de weg van het Goddelijke, dus buitenom, dan zal nooit een genezing kunnen worden bereikt, die niet in volledige overeenstemming is met degene die u genezen wilt, diens levenslot en levensbehoefte, vanuit een geestelijk standpunt gezien.

Ik heb dan verder de nadruk gelegd op harmonie.

Wilt u alstublieft onthouden, dat geen genezingen met goed resultaat mogelijk zijn, wanneer iemand u antipathiek is! Daar waar een automatisch verweer of afwijzing bestaat, is het praktisch niet mogelijk de genezende kracht op de juiste wijze over te dragen.

En dan nog iets. Leer niet al te veel op geestelijke krachten vertrouwen. Het klinkt misschien vreemd. Maar u leeft als mens in de stof. Het is uw taak als mens in de stof zoveel mogelijk het menselijke leven door te maken, zoveel mogelijk de menselijke praktijken, het menselijk leven te kennen en te ondergaan. Daartoe is het dat u incarneert. Op het ogenblik, dat uw vertrouwen op de geest wordt gebruikt om de persoonlijke ervaring in de stof uit de weg te gaan, te wijzigen en daardoor bepaalde onaangename aspecten van het stoffelijk leven van u af te wentelen, is zij schadelijk.

Het doel van de mens is bewustwording. Deze bewustwording impliceert vaak een zeker element van lijden. Het kan zelfs zijn dat ziekten en zelfs zeer ernstige ziekten daarvoor noodzakelijk zijn. Indien wij leren menselijk te blijven - voor u in de stof is dat dus gewoon een aardse mens te zijn, met gewone aardse gedachten - en daarbij vertrouwen op het Goddelijke om onnodig lijden weg te nemen, dan zult u zien dat u én voor uzelf én voor anderen het beste bereikt.

Er werd zo even opgemerkt, u spreekt tot ons, alsof wij genezers zouden zijn.

Wanneer u werkelijk gelooft in God, de krachten die God u geeft, dan bent u allen genezers. Overigens, er zijn er hier velen aanwezig, die zich in de praktijk, of - nu ja, pseudo in de praktijk - met deze dingen bezighouden, nietwaar? Voor hen in het bijzonder heb ik natuurlijk deze aanwijzingen gegeven.

Maar ook degene, die tot nu toe daaraan nog niet heeft gedaan, mag zich toch wel afvragen, of het niet mogelijk is om geestelijke krachten, geestelijk weten, geestelijk besef in te schakelen in eigen leven, zonder daarbij irreëel te worden, zonder te gaan zweven als een bazuinengeltje of een cupidootje boven de aarde, maar met een reëel begrip voor de goddelijke kracht, die in alle dingen tegenwoordig is.

Wat ik hier heb gezegd is tenslotte niet meer of minder dan dat, wat voor alle mensen mogelijk is, indien zij een eng materialisme, vergezeld gaand met vlagen van esoterisch denken, willen omruilen voor gezond ethisch esoterisch materialisme, waarbij de materie dient voor de bewustwording van de geest, en de kracht van de geest zich op gewone wijze in de stof manifesteert.

Het is niet mijn bedoeling om u hier weg te zenden met de slagzin: Ga geestelijk genezen. Maar ik geloof niet, dat ik deze avond op een juiste en waardige wijze zou kunnen besluiten, als ik u niet had gezegd:

Vrienden, wanneer u gelooft, wanneer u vertrouwt, wanneer u in uzelf de goddelijke kracht durft aanvaarden, en wat daaruit voortkomt in de praktijk durft beleven, dan zult u meer wonderen kunnen doen dan al de heiligen waarover u leest.

Die heiligenlevens tonen in vele legenden Godsvertrouwen. Vertrouwen in jezelf, begrip van de geest die in je leeft met een bepaald doel, maken elke mens tot een paranormaal begaafde. Mogelijk is de één wat meer voorbeschikt dan de ander.

Mogelijk heeft de één wat meer oefening nodig dan de ander.

En mogelijk vindt de één zijn eerste ontplooiing op dít gebied, terwijl een ander een wat verschillend gebied als eerste ervaring zal kennen.

Geestelijke genezing en haar mogelijkheden, vrienden, houdt ook u en uw leven in.

Wanneer u ziek bent, dan kan dat uit uzelf voortkomen. Misschien kunt u dat bij uzelf niet genezen, jezelf genezen is moeilijker dan een ander genezen. Maar zeker kunt u elke kwaal die u teistert, gebruiken als een kracht om licht te geven aan een ander. En zeker kan menige kwaal, die schijnbaar onvermijdelijk verder rond zich grijpt in uw wezen, genezen worden door diezelfde krachten van de geest.

Ik geloof, dat ik met die toespraak het belangrijkste van de avond heb gezegd.

Er is over geestelijke genezing al zeer veel gesproken, vrienden.

Alles tezamen vormt een geheel. Maak gebruik van alles wat u door ons geleerd wordt, het schaadt u niet. En het schaadt ook anderen niet, als u het op een verstandige manier doet.

Leer de krachten gebruiken, die u bezit. Wanneer het niet onmiddellijk gaat, probeer dan een andere wijze van werken en u zult de juiste weg voor uzelf kunnen vinden, vrienden. Wanneer u daartoe kunt komen, al zijn het er maar enkelen van u, dan heeft deze avond ruimschoots vruchten afgeworpen.

Ik ben blij dat u gekomen bent, en dat u geluisterd hebt.

Ik hoop echter dat het niet alleen bij luisteren blijft, maar dat u enerzijds nuchter menselijk denkend, anderzijds ook intens gelovend en vertrouwend in de goddelijke kracht, in de geestelijke kracht en gaven, die ook in u zijn gelegd, geestelijke genezing en al haar mogelijkheden voor uzelf en anderen tot een werkelijkheid zult leren maken, op mentaal zowel als op materieel terrein.